

centur medici spirituales. Qui text. ita communiter receptus est, quando constat morbum esse mortiferum, & periculosum. Imo si tunc medicus moneret parochum, vel eos, qui de infirmo curam habent, vt infirmo sacramenta præbeat, & ipse omitteret dicere, non quia non vult dicere, sed quia putat infirmo nociturum, non peccat, Caiet. in verbo, medicus. Et quamuis infirmus nolit confiteri, non propterea à medico est relinquendus. Nauar. c. 25. num. 61. vers. 3.

7 Verum ꝑ oportet considerare, quando dicatur articulus mortis ad hunc effectum, & ideo dicendum est, tunc vere dici, quoties frequenter solet mors contingere, & probabili suspitione timetur, quod arbitrio viri prudentis committendum est, Couar. in cap. alma mater, par. 1. §. primo, num. 7. Huius modi videtur esse tempus presentaneum, & instans periculum mortis, vt probabile naufragium, imminens periculum, grauis, & acuta febris, tempus item partendi, quo ad mulierem, qua nunquam peperit, vel experta est partus difficiles, Sotus d. 18. q. 1. art. 4. quinta conclus. Nauar. capit. 2. num. 8. Quod intellige; modo sit copia confessarij, D. Tho. dist. 9. 4. dist. 17. q. 3. art. 1. [Huius casus potest addi alius, scilicet si quis cibum aliquem, aut medicinam ob causam aliquam sumere cõpellerit, vnde verisimiliter timet, q̄ in perpetuam, seu diuturnam incidet dementiam, tunc tenetur confiteri, idque iure diuino, alioquin omitens pro tunc confiteri, exponit se periculo decedendi sine confessione, & sine beneficio absolutio nis, cui periculo tenetur obuiare, Med. cap. de confess. q. 14. in princ.]

8 Quartus casus est de illo, qui probabiliter videt illo anno copiam idonei confessoris habere non posse, Sylu. in verbo confessio. 1. q. 2. Nam tunc iure diuino tenetur ad confessionem mortalium ratione periculi carenti confessore, quæ tunc habet, non habiturus tempore necessario. Hæc iudem est omnium recepta sententia consensu in 4. sent. dist. 17. vt refert

Couar. in d. capit. alma mater. 1. par. §. 1. quinta conclus. [Ratio clara est; quia qui pro tempore futuro ad aliquid tenetur, si verisimiliter timet, se non habiturum tempore illo oportunitatem, & ad præsens habet, tenetur præuenire. huius exemplum sumitur in cap. licet, de ferijs. vbi conceditur vt die feriato, puta Dominico, aut festo homines capiãt haleces, tunc aduenientes (quæ genus quoddam piscium est) quia incertum est, an similis oportunitas se offerat postea.]

9 Quintus casus est, quando conscientia dicit ad id se teneri, argum. cap. si de præscrip. nisi illam deponat, si fuerit erronea, argum. cap. inquisitionis, de sent. excommun. [vbi nota in casu illo non absolute teneri ad confitendum tunc, sed ad vnum de duobus, vel ad deponendam conscientiam, vel eam ad confitendum. Intellige tamen, tunc licite posse conscientiam deponi, quãdo causam habet rationabilem illã deponendi. Si queas quando potest eam deponere. dic q̄ si cum causã aliqua concepit, cum aliqua causã fortiore potest eam deponere. Alioquin si causas habet aequales ad habendam conscientiam prædictam, & ad eam deponendam, fatuus est dubitare, quã in partem minus tutam declinare. Si verò habet conscientiam dictantem ad statim cõfitendum, & habet causam rationabilem illam habendi, tunc non est licitum illam deponere, & deponendo temere peccat. nam ipsa temeraria depositio non releuat illum, quo minus se periculo opus debuit remittere di exponat. Medin. c. de confess. q. 14.]

Sextus est de illo, qui pluries vouit confiteri, arg. cap. magna, extra de voto. vel iurauit, aut acceptauit in penitentia in remedium suorum peccatorum singulis quindecim diebus, vel mensibus confiteri; nam si non confitetur, cum possit, peccat mortaliter.

Septimus est de illo, qui suscepturus esset Eucharistia, vel esset sacrum facturus, hæc est omnium Theologorum sententia, & D. Thom. dist. 17. q. 3. artic. 1.